

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

2. Quamvis Deus relinquat impio bona, carent tamen benedictione; peccator premitur egestate in ipsa rerum abundantia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

tem, gloriæ propriæ Zeloten, ut eas tolerare non possit. Minatur etiam, temerariam istam præsumptionem illorum se vindicaturum, ipsisq; pariter demonstraturum debilitatem, imò nihilum, supra quod se, suaq; firmâssent.

Levit. 26. 16' Sciatis, ait in Levitico: *Quia visitabo vos velociter in egestate frustra seretis sementem, quæ ab hostibus devorabitur.*

Acriores adhuc minas intentat per Prophetam Sophoniam. Veniam, visitabo peccatores in vitiorum volutabro defixos, in scelerum profundo submersos, id rigoris in eos exemplum statuam, ut advertant, quàm perverfè in orde suo sentiant, & dicant: Deus se mundanis negotiis non immiscet, nec bonum nec malum inferet nobis. Anihilabo omnes eorum conatus, ipsorum domus subvertam, terras illorum devastabo; breviq; experientur robur

Soph. I. 12. mei brachii, severitatem meæ vindictæ: *Visitabo super viros defixos in sæcibus suis: qui dicunt in cordibus suis: non faciet bene Dominus, & non faciet malè.*

Perceptis omnibus his rationum momentis, opponetis mihi, & quidem Divinæ Scripturæ authoritati innixi, ostendetis experientiam apparenter saltem contrariam; dum plures nefarios admodum opulentos, mundi prosperitate plerumque affluentes in medium producere cogitatis. Paucis verbis isti objectioni satisfaciam, explicando vobis secundam veritatem, quæ secundum meum constituit punctum.

**III.
Punctum.**

Sed appello à falsa oculorum crisi, ad infallibile rationis vestræ iudicium; vel ut melius dicam, à ratione vestra per sensus corruptâ, ad rationem elevatam & illustratam lumine fidei: facilè imponit oculis nostris impostor mundus, dolis, fraudibus dudum assuetus. Spiritus Veritatis hanc deceptionem nobis detegit, eum nos in Pro-
verbiis

verbiis monet: *Est quasi dives, cum nihil habeat; & est ^Prov 13.7. quasi pauper, cum in multis divitiis sit.*

Quisnam verè dives censendus est? ille, qui vera bona possidet. Duo proinde sunt necessaria ad hoc, ut quis verè dives habeatur, vera bona, horumq; bonorum possessio. Teneo itaque, quòd divites sæculi, ut loquitur Sanctus Paulus in ista, quæ apparet bonorum abundantia, nec bona vera habeant, neq; illa possideant.

Pro meliori captu Mysteriorum hujus noteris, velim, insignem quandam veritatem à S. Jacobo traditam, juxtaquam bonum verum, cœleste donum est concessum nobis à Numine, non solum ad nos ditandos, & ab eo ut principio, ac Authore omnium rerum promanans, sed inde, ut parente nostro & omnis boni fonte effluens; *Omne datum optimum & omne donum perfectum, desursum est, descendens.* ^{Jacob. 1.17.} Notate signanter hæc verba: *datum est donum.* Ratio istius autoritatis est, quod non pari modo de bonis fortunæ, uti de bonis gratiæ & gloriæ sit sentiendum. Hæc enim perpetuò manent bona, nunquam possunt fieri mala: sed fortunæ bona sunt ex se indifferentia, possunt, esse, suntq; sæpius mala, & quidem origo veracium malorum, id est vitiorum & peccatorum. Ut proinde in censum verè bonorum veniant, non sufficit, iis abundare, sed requiritur unà, ut à Deo in nos deveniant per effectum benedictionis ipsius.

Quid autem est hæc Dei benedictio? duo continet ex parte Dei: voluntatem amabilem, quæ eum movet ad communicandum tale bonum, item dispensationem, quandam gratiarum, auxiliorum ad hoc necessariorum, ut ejusmodi bonum felices nos constituat. Ista benedictio causat, quòd bono accepto simus contenti, quòd no-

bis profit, quod bonum ejus usum inde capiamus; nobis deserviat in instrumentum acquirendæ virtutis, ac in medium consequendi nostrum ultimum finem. Ista benedictio est anima, spiritus bonorum temporalium, est ipsorum substantia, ipsorum fundamentum & virtus: absque illa auri, argentiq; talenta, dignitates, officia ac reliqua fortunæ bona sunt mera ludibria, bona prorsus inania, quæq; corticem bonorum duntaxat præferunt.

Quapropter Spiritus Sanctus in Proverbiis testatur, quod hæc bona exteriora omnia veraciter ditando homini non sufficiant, sed eis annexa Dei benedictio præstare, id possit: *Benedictio Domini divites facit.* Quod interpretes nostri non tantum causaliter, sed formaliter etiam intelligi volunt; hoc est; Benedictio Dei non solum efficit, ut sine intentionum nostrarum perfruamur, ut prosperitas nostras familias locupletet; sed ista Benedictio insuper divitem facit, sicut beatitudo beatum, sapientia sapientem constituit. Est igitur hæc benedictio interna & invisibilis, quam Deus bonis externis & visibilibus associavit, quæ nos effectivè ditat, ut desideriorum nostrorum, capacitas compleatur, causat, nobisq; bona illa sint proficua æquè in tempore ac in æternitate.

Hinc evidenter jam liquet, divites peccatores, id est avaros, injustos, prodigos sua bona nequaquam excipere, de manu Dei, nec Providentiæ & Benedictionis cælestis affluxu ditari. Occupant quidem Dei bona, at Deus hæc ipsis non impertit cum voluntatis illius amabilis adminiculo, quæ erga justos est affectus. Impii isti usurpatores sunt, apprehenderunt hæc bona, eaq; retinent modis & mediis illicitis; & Deus talibus favere nequit, qui per propria scelera divitias consequuntur. Certum est,
Deum

Deum in præfenti vita malis in prædam cedere fortunæ bona, posse ea quidem invadere, iis perfrui; sed in ordine ad suam benedictionem minimè ipsis licet eò pertingere, utpote quæ iustis hominibus reservata est. Vivant quantumvis peccatores in omni abundantia, quoscunq; thesauros possideant, nunquam erunt aut divites, aut felices. Quamvis defraudent, spolient alios, die noctuq; laborent, corporis animaq; vires exhauriant, ut divites evadant; semper erunt miserabiles, siquidem sunt exsortes gratiæ & benedictionis Divinæ, quæ in bona exteriora veram bonitatem refundunt. Quemadmodum etiam Deus tunc, cum populum suum per immisam famem affligere cogitat, non tantum terræ fruges & alimenta subtrahit, sed, ut Scripturæ phrasi utar, *auferi omne robur panis*, unde Isa. 3. 1. sequitur maledictionis istius complementum: *Comedetis, & non saturabimini*; sic pariter abstrahendo suam benedictionem commoditatibus temporaneis, obicem ponit Deus, quò minus exsatiarent, aut satisfaciant; ut, qui iis affluunt, in medio divitiarum suarum, inopia prægraventur. *Divites dimisit in ares.* Luc. 1. 53.

Dicebam, quidem, commentatur in hæc verba S. Ambrosius, quòd vosmet decipiatis: id, quod vos æstimatis divitiarum abundantiam, non est nisi egestas & paupertas, *inanitas est, quod putatis ubertatem.*

Addite, quòd aliquis verè dives esse, necdum possit, etiamsi veris bonis abundet, requiritur enim, ut eorundem insuper sit dominus & possessor. Ob hunc possessionis titulum Scriptura Abrahamum divitem pronuntiat: *Erat autem dives valde in possessione auri.* Absque hac Genes. 13. 2. possessione bona vocantur à Seneca, *pondera terrena*, quæ nos opprimunt, seu ut melius loquitur S. Cyprianus non-

sunt amplius fortunæ subsidia, sed splendida, & quæ nos torquent, *speciosa supplicia.*

Verissima jam doctrina est, cui æquè moralis Philosophia, ac PP. Theologia concordat, quòd ad bonorum possessionem necessarium sit, nè quis à bonis possideatur, id est, ut ab eorum affectione sit separatus, & liber, oportet. Nunquam illorum eritis domini sine hac renuntiatione, quam Christus omnibus suis discipulis necessariam inculcat: *qui non renuntiat omnibus, quæ possidet, non potest meus esse discipulus.*

Lucæ 14. 33.

Hujus rei figuram habemus D. Eucherio teste in Israelitis. Quamdiu illi erant mancipati Ægypti servitio, laborabant probrosâ egestate: postquam verò animos resumunt, hoc jugum excutiendi, illam spoliant, seq; dominos bonorum omnium Ægypti constituunt; *dum incalitur, affixit, dum relinquitur, locupletavit.* Pari modo illudit mundus iis, qui deordinatarum affectionum suarum vinculis se mancipatui ipsius obstringunt, semper sunt indigi in ipsa rerum affluentia: è contrario, qui se inde expediunt, eum effectū, vel affectū deserunt, ditescunt. *Sic est, magnam à seculo rapit prædam, qui se abstrahere contendit à seculo.*

Citra talem abstractionem, docebat Seneca, possidebitis divitias, eo modo, quo febrim; *sic divitias habent, quomodo febrim habere dicimur, cum illa nos habeat, simulq; torqueat.* Ita ejuscemodi bona non tenetis, sed ab iis vincti tenemini, tyranni sunt, qui vos opprimunt, vos excruciant: *nec intelligit miser auro se teneri, & alligatum magis possideri, quàm possidere.*

Notate secundò, quòd abstractio cordis, quæ tanquam necessaria exigitur ad illa bona possidenda, solius naturæ

naturæ

naturæ viribus comparari nequeat. Ethica potest quidem cognoscere ipsius necessitatem, eam tamen tribuere non valet, quæ non nisi per gratiam Dei à nobis obtinenda.

Observatio, quam Tertullianus l. 3. contra Marcionem affert, bellè quadrat intento nostro, ubi advertit, quòd Patriarcha Isaac, priusquàm optaret Jacobo bona temporalia, terrestres divitias, voverit rorem cæli, gratiam sc. & benedictionem cælestem; *Det tibi Deus de rore cæli* Genes. 27. 28. *& de pinguedine terra.* Notate, quæso, inquit Tertullianus, ordinem benedictionis Patriarchæ; *Advertenda* L. 3. cont. Marc. *est hîc structura ipsius benedictionis, prima est promissionis cælestis, secunda est terrena opimitatis.* Hoc mysterio, subjungit ille, Spiritus Sanctus nos instruit, quòd si mediante auxilio Divinæ gratiæ à terræ fœcibus avulsi, cælum versus nos ipsos sublevaverimus, brevi simus futuri possessores divitiarum terræ; *à sæculo avellimur, & illa postea terrena consecuturi.*

Retinamus nostram argumentationem. Ut simus divites in bonis temporalibus, eorum requiritur possessio, ad possessionem exigitur, animum à bonis avellere possessis, quæ sui avulsio obtineri nequit sine gratiæ & benedictionis Divinæ subsidio: id demonstrare contendi. Sed divites impii non habent gratiam, quâ se bonorum temporalium vinculis extricent, ergo remanent constricti, ergo possessionis titulo non gaudent, ergo veraciter divites esse nequeunt. Intereà tamen multum habent, sed unde, de quo gloriari possunt? multum habent de avaritia, multum de ambitione, multum de dira fame, quæ illos discruciat, multum de desideriis, quæ semper ulterius crescendo, se multiplicant in infinitum. Cum propriis suis bonis, observat D. Paulus, *incidunt in desideria multa inutilia &* I. Tim. 6. 9. *nociva*

noctua, qua homines demergunt in interitum & perditione.

Jacob, 4. 2.

S. Jacobus nobis assignet definitionem omnium fallorum divitum, & qui nos fallunt: *Concupiscitis, & non habetis.* Vos divites desideriorum ignibus semper exarsuatis, & instar flammæ, quæ eò altius eluctatura, quò majori ex incendio illa suboritur; ita quoque enascuntur ex omnibus his fortunæ bonis excessivis exorbitantes nimium concupiscentiæ: *Concupiscitis, & non habetis;* ergo inopum instar indigetis. *Concupiscitis & non habetis,* quia desideratis bona, quæ alii vobis cedere minimè cogitant, *Concupiscitis, & non habetis,* quia desideria vestra sunt infinita, nullum verò bonum infinitum reperitur in terris, *Concupiscitis, & non habetis,* quia juxta mensuram, quâ obtinetis, bonum desideratum, contempnitis, inde vos ipsos affligitis; sicque per istam insatiabilem avaritiæ ingluviem, dicebat Seneca, totum perditis, quicquid acquiritis, *Avaritia multa concupiscendo, omnia amittit.*

Pfal. 38. 7.

En maledictionem itaque Dei in divites destinatam, en famem caninam, quæ illos corrodit, cujus Psalmista meminit, dum canit: *Convertentur ad vesperam, & famem patientur ut canes, & circumibunt civitatem,* quales cursus, quales recursus in plateis Babylonis, quæ curæ, quæ confusiones, in quibus tamen omnibus, & in tanta bonorum circumfrentia sunt pauperes, soli quippe justi verè denuntiantur à Regio Præcone divites: *Divites egerunt & esurierunt; inquirentes autem Dominum non minuentur omni bono.*

Pfal. 33. 11.

Obtestor vos per Deum! aperiamus paululum fidei oculos, proficiamus è luminibus Christianorum dogmatum, perdiscamus, quòd nil lucri haurire liceat etiam de hoc

hoc mundo, in diaboli consortio; & quod peccator, quantumvis divitem & felicem se jactet, ac ostendet, sustineat paupertatis necessitatem, miseriam & famem compassionem dignam. *Percutiat te Dominus egestate mittet super te famem & esuriam.* Deut. 28. 29.

Respondeo itaq; omnibus iis, qui dicunt, *quis ostendit nobis bona?* quodnam ad divitias pertingendi, medium? Dei verbo: *Si audieritis me, bona terra comedetis.* Psal. 4. 7. Isa. 1. 19.

Respondeo cum Tobia viro; qui hujus promissi experientiam cepit; *Multa bona habebimus, si timuerimus Deum, & recesserimus à peccato, & fecerimus bene.* Divitiis abunde cumulabimur, si præviè timorem & amorem Dei possederimus. Tob. 4. 23.

Respondeo denique cum Spiritu Sancto: *Honora Dominum de tua substantia, & implebuntur horrea tua satietate.* Prov. 3. 9. Exercete vos in virtutum campo, erogate elemosinas, Deus vos beabit divitiis. Et istæ benedictiones temporaneæ super terram erunt per modum arrhæ benedictionum, quæ nos manebunt per omnem æternitatem in cælis
Amen.

